

Кругова Юлія,

викладач кафедри фундаментальної та мовної підготовки

Національний фармацевтичний університет, м. Харків

ДОСВІД ВИКЛАДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ. ВІДРОДЖЕННЯ ДАВНІХ ТРАДИЦІЙ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Багатюща і невпинна наша рідна українська солов'їна, калинова мова все частіше привертає до себе увагу. адже все більше дюдей у наш час послуговується нею. Вона бере свої витoki з давніх-давен, коли територію сьогоднішньої України почали обживати давні племена скіфів та сарматів.

Саме тоді, коли починає формуватись народ, нація, котра єдина у своїх поглядах, думках, діях щодо тієї чи іншої ситуації, виникає потреба в спілкуванні і формується та розвивається мова. В процесі розвитку нації з'являються її герої, видатні постаті, котрі закарбовуються в історії народу: письменники, митці, лікарі, інженери, захисники, винахідники та інші представники нації. Вони також роблять свій власний внесок у розвиток країни, народу.

У нинішні нелегкі часи нашою Батьківщиною зацікавились представники інших країн, почали вивчати наше життя, мову, культуру, традиції, історію. І нашим святим обов'язком зараз є досконало знати свою рідну мову та з гордістю давати відповіді на запитання стосовно нашої Батьківщини.

Оскільки багато українських міст являються осередком освіти і науки, до нас приїздить на навчання багато іноземних громадян, ми маємо бути готовими навчити їх українській мові, розповісти про нашу культуру та традиції і зробити процес навчання цікавим, пізнавальним, якісним та на високому рівні. Також необхідно використовувати нині добре розвинені інформаційні технології задля покращення якості процесу навчання, адже наразі у нас є широкий діапазон для вибору в цій галузі. Не менш важливий і досвід викладання попередніх поколінь, а також методи і прийоми викладання в інших країнах, щоб іноземні здобувачі

могли легко адаптуватись під час навчання в нашій країні та вивчення української мови. Викладачеві-мовнику також потрібно слідкувати за динамікою мови та ретельно переглядати правила нового правопису, можливо, пропонувати свої, також варто знати деякі особливості діалекту різних регіонів, щоб вміти сформулювати літературну лексику для позначення того чи іншого терміну, процесу, предмета і т. ін., бо триває розвиток людства і виникає потреба у нових лексичних одиницях. Тобто філолог – це завжди всебічно розвинена особистість у своїй галузі, котра вміє запровадити і транслювати мовну новизну в освітній процес під час викладання освітньої компоненти.

Як уже було зазначено вище, мова - явище динамічне, вона невинно розвивається і набуває деяких змін. У зв'язку з цим кожен мовний курс необхідно також осучаснювати, змінювати так само, як змінюються лексичні одиниці, набуваючи іншого звучання та правил правопису. Наприклад, кілька століть тому ми витирали руки "рук'яникгом", пізніше – "руч'яникгом", а в процесі дисиміляції зараз ми користуємось "рушником". У ХХІ ст набувають популяризації та розповсюдження фемінітиви в українській мові (хоча ще на початку ХХ ст було багато незгодних з цим явищем вчених-філологів, котрі вважали, що це прерогатива просторіччя), відтак, говорячи про лікаря та лікарку, ми розуміємо, що мова йде про осіб чоловічої та жіночої статі, котрі являються представниками однієї професії. А у Києві стоїть пам'ятник правительці періоду України-Русі, Київській княгині Ользі (так само використовуються фемінітиви, називаючи інші професії та їх спеціалізацію, вчене звання і т. ін.). Наразі вживання слів на позначення жіночої статі у професійній діяльності являється нормою для української мови у художньому, публіцистичному, науковому, розмовно-побутовому стилях, лише офіційно-діловий поки що їх уникає.

А якщо ми звернемося до відомих українських письменників хоча б у розрізі кількох останніх століть, то теж знайдемо багато цікавої і легкої для сприйняття та засвоєння лексики, котра має право на те, щоб стати літературною

нормою і котру також можна запровадити в освітній процес, використовуючи уривки з творів або окремі вирази.

Українська мова також багата на метафори, фразеологізми, та "крилаті" вирази, щоб з ними ознайомити іноземних здобувачів, ми маємо знайти відповідний еквівалент, скажімо, англійською, французькою чи латинською мовами, додаючи до них дефініції. Таким чином ми познайомимо здобувача не лише із сучасною українською мовою, а і з історією походження того чи іншого слова (надаючи відомості з першоджерела), а також з деякими історичними аспектами розвитку нашої мови.

Список використаних джерел

1. Брус М. Давня українська мова. Фемінітиви та їхнє походження. <https://www.radiosvoboda.org/a/davnia-ukrayinska-mova/31149104.html>
2. Брус М. Українська мова XI–XV століть: навчальний посібник для студентів філологічних спеціальностей вищих закладів освіти. Івано-Франківськ: Видавництво Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2015. С. 400.
3. Вікіпедія. Етногенез українців. <https://uk.wikipedia.org/wiki>
4. Новий довідник: Українська мова. Українська література – Літературне місто – Онлайн-бібліотека української літератури. Освітній онлайн-ресурс <http://litmisto.org.ua/?cat=51>

Lysenko Natalia,

Candidate of philological sciences, Associate Professor,

*Associate Professor of the Fundamental and Language Training Department of the
National University of Pharmacy, Kharkiv*

Berestova Alla,

Candidate of philological sciences,